

Załącznik do uchwały nr 106 Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1983 r. (poz. 166)

WYKAZ DECYZJI KOMITETU GOSPODARCZEGO RADY MINISTRÓW OBOWIĄZUJĄCYCH DO CZASU WYKONANIA USTALONYCH W NICH ZADAŃ

1. Decyzja nr 1 z dnia 17 grudnia 1981 r. w sprawie organu założycielskiego dla jednostek prowadzących działalność w zakresie handlu zagranicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego)
2. Decyzja nr 8 z dnia 29 stycznia 1982 r. w sprawie intensyfikacji produkcji lokalnej materiałów budowlanych
3. Decyzja nr 18 z dnia 16 marca 1982 r. w sprawie dodatkowych środków dla jednostek organizacyjnych Głównego Urzędu Statystycznego
4. Decyzja nr 22 z dnia 8 kwietnia 1982 r. w sprawie zapewnienia niezbędnych warunków dla właściwego przygotowania do Igrzysk Olimpijskich w 1984 r.
5. Decyzja nr 33 z dnia 21 maja 1982 r. w sprawie likwidacji skutków powodzi w rejonie Płocka w 1982 r.
6. Decyzja nr 35 z dnia 27 maja 1982 r. w sprawie zapewnienia warunków dla rozwoju przemysłu miedzianego
7. Decyzja nr 36 z dnia 1 czerwca 1982 r. w sprawie rozliczeń kosztów z tytułu przedsięwzięć realizowanych na terytorium ZSRR
8. Decyzja nr 39 z dnia 24 czerwca 1982 r. w sprawie terminowej realizacji zadań inwestycyjnych i remontowych dla wojsk radzieckich stacjonowanych w Polsce
9. Decyzja nr 46 z dnia 23 lipca 1982 r. w sprawie dalszego rozwoju przemysłu szklarskiego i ceramicznego
10. Decyzja nr 47 z dnia 14 lipca 1982 r. w sprawie pomocy państwa dla spółdzielni pod nazwą „Społeczne Przedsiębiorstwo Budowlane”
11. Decyzja nr 52 z dnia 19 sierpnia 1982 r. w sprawie przedsięwzięć zapewniających terminową realizację budownictwa szpitalnego
12. Decyzja nr 53 z dnia 22 września 1982 r. w sprawie poprawy zaopatrzenia materiałowo-technicznego przemysłu meblarskiego
13. Decyzja nr 54 z dnia 25 września 1982 r. w sprawie poprawy jakości produkcji przemysłowej
14. Decyzja nr 55 z dnia 30 września 1982 r. w sprawie produkcji znaków pieniężnych
15. Decyzja nr 57 z dnia 23 września 1982 r. w sprawie trybu podejmowania i finansowania przedsięwzięć inwestycyjnych w zakresie ciepłownictwa w energię zawodowej.

*) Obowiązuje do czasu zakończenia prac nad przekształceniem państwowych przedsiębiorstw handlu zagranicznego w spółki z udziałem Skarbu Państwa.

167

UCHWAŁA Nr 110 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 sierpnia 1983 r.

w sprawie pomocy usamodzielnionych zakładów pracy w zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych załóg.

W celu zwiększenia roli zakładów pracy w poprawie warunków mieszkaniowych pracowników i zapewnienia stabilizacji zatrudnienia, wykorzystywania istniejących rezerw materiałowo-technicznych oraz możliwości organizowania pracy załóg w dni wolne od pracy na rzecz budownictwa mieszkaniowego Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Zakłady pracy powinny wpływać na poprawę warunków mieszkaniowych swoich pracowników przez realizację budownictwa zakładowego oraz udzielanie pomocy pracownikom przystępującym do spółdzielni mieszkaniowych, zespołom pracowniczym i młodzieżowym, a także poszczególnym pracownikom budującym domy jednorodzinne (lokale).

§ 2. 1. Zakładowe budownictwo mieszkaniowe może być realizowane z udziałem pracowników na podstawie decyzji rady pracowniczej podjętej w porozumieniu ze związkami zawodowymi, według zasad i warunków określonych w umowach zawieranych przez zakład pracy z zainteresowanymi pracownikami.

2. Udział, o którym mowa w ust. 1, może być wnoszony w formie pieniężnej przed zasiedleniem mieszkania lub stanowić wartość wkładu pracy własnej w realizację budowy.

3. Udział, o którym mowa w ust. 1, nie może być niższy niż 10% kosztów budowy mieszkania.

4. W uzasadnionych wypadkach zakład pracy może zwrócić pracownikowi (wyplacić) ze środków zakłado-

wego funduszu mieszkaniowego równowartość jego udziału w kosztach budowy mieszkania po przepracowaniu 10 lat w danym zakładzie pracy — w wysokości 50%, a po przepracowaniu 15 lat — pozostałą część, pomniejszoną o wysokość kaucji mieszkaniowej.

5. Okresy pracy, o których mowa w ust. 4, należy liczyć od dnia zawarcia umowy określonej w ust. 1, z tym że w stosunku do pracowników, którzy do dnia zawarcia umowy przepracowali w danym zakładzie co najmniej 10 lat, okresy te mogą być skrócone do 5 lat.

6. W razie zwolnienia mieszkania przez pracownika przed upływem terminów określonych w ust. 4 udział pracownika, pomniejszony o wysokość kaucji mieszkaniowej, podlega zwrotowi.

7. Zasady określone w ust. 4—6 powinny być zamieszczone w umowach, o których mowa w ust. 1.

8. Przepisów ust. 1—7 nie stosuje się do budownictwa zakładowego przeznaczonego na mieszkania funkcyjne.

§ 3. Ponadnormatywne wyposażenie i wykończenie mieszkań w budynkach zakładowych, przekraczające zakres ustalony w wytycznych wyposażenia i wykończenia mieszkań i budynków mieszkalnych, oraz budowa garaży są dokonywane ze środków przyszłych mieszkańców.

§ 4. 1. Zakład pracy może uzyskać kredyt bankowy w wysokości do 40% kosztów budowy.

2. Kredyt jest spłacany ze środków zakładowego funduszu mieszkaniowego, a okres jego spłaty wynosi do 15 lat.

3. Szczegółowe zasady udzielania kredytu na realizację zakładowego budownictwa mieszkaniowego określa Prezes Narodowego Banku Polskiego.

§ 5. 1. Pomoc zakładów pracy może być udzielana w formie finansowej, organizacyjnej, materiałowej, sprzętowo-transportowej, wykonawstwa budowlanego, uzbrojenia terenów oraz produkcji materiałów budowlanych na podstawie umów zawartych z pracownikami przez zakład pracy.

2. Pracownik może uzyskać z zakładowego funduszu mieszkaniowego pożyczkę na wkład mieszkaniowy na spółdzielcze mieszkanie lokatorskie lub własnościowe oraz na wkład własny przy budowie domu jednorodzinnego (lokalu). Wysokość pożyczki powinna być zróżnicowana w zależności od celu, na jaki ma być przeznaczona, i od dochodu pożyczkobiorcy, przypadającego na jednego członka rodziny.

3. Pomoc zakładu pracy może obejmować również:

- 1) odprzedaż po cenach detalicznych zbędnych materiałów budowlanych,
- 2) obsługę inwestorską (np. opracowanie dokumentacji, przygotowanie terenu, nadzór budowlany) realizowaną przez własną służbę inwestycyjną,
- 3) udostępnianie sprzętu budowlano-montażowego i transportowego,
- 4) świadczenie usług budowlanych przez własne grupy budowlano-montażowe.

4. Usługi wymienione w ust. 3 pkt 2—4 są rozliczane według zasad określonych przez radę pracowniczą w porozumieniu ze związkami zawodowymi, w wysokości nie niższej niż koszty uzasadnione.

5. Na podstawie umów zawartych z terenowymi organami administracji państwowej zakłady pracy udzielają pomocy w uzbrajaniu terenów pod budownictwo mieszkaniowe wykonywane na rzecz pracowników zakładu. Pomoc ta może dotyczyć udziału finansowego (z zakładowego funduszu mieszkaniowego), materiałowego, wykonawstwa oraz udostępniania sprzętu.

6. Zakłady pracy mogą podjąć produkcję materiałów na potrzeby budownictwa mieszkaniowego dla pracowników.

§ 6. 1. Spłata pożyczki określonej w § 5 ust. 2 może być przez radę pracowniczą — w porozumieniu ze związkiem zawodowym — zawieszona, a następnie umorzona po przepracowaniu przez pracownika w zakładzie pracy co najmniej:

- 1) 10 lat — w 50%,
- 2) 15 lat — w pozostałych 50%.

Przy ustalaniu okresów pracy stosuje się odpowiednio § 2 ust. 5.

2. Decyzję o zawieszeniu spłaty pożyczki i jej umorzeniu podejmuje zakład pracy, uwzględniając życiową i materialną sytuację pożyczkobiorcy.

3. Wysokość umorzonej kwoty nie może przekraczać 300 tys. zł.

4. W razie wcześniejszego rozwiązania stosunku pracy przez pracownika za wypowiedzeniem, przez zakład pracy bez wypowiedzenia z przyczyn wymienionych w art. 52 § 1 Kodeksu pracy lub wygaśnięcia stosunku pracy przewidzianego w art. 65 tegoż kodeksu — wysokość nie umorzonej kwoty podlega jednorazowej spłacie w terminie określonym w umowie.

§ 7. 1. W celu ułatwienia pracownikom szybszego zgromadzenia środków na wkłady mieszkaniowe oraz użyskania dodatkowych środków na zwiększenie funduszu mieszkaniowego z przeznaczeniem na budownictwo mieszkaniowe Minister Finansów udzieli zakładom pracy sfery produkcyjnej i usług materialnych, podejmującym pracę w wolne soboty i inne dni ustawowo wolne od pracy, ulgi w podatku od płac w zakresie wynagrodzeń należnych za pracę w te dni w wysokości 60% obowiązującej stawki podatkowej od tych wynagrodzeń.

2. Środki powstałe z zastosowania ulgi, o której mowa w ust. 1, przeznacza się w całości na zakładowy fundusz mieszkaniowy.

3. Do korzystania z części zakładowego funduszu mieszkaniowego, pochodzącej ze środków powstałych z zastosowania ulgi w podatku od płac, są uprawnieni w pierwszej kolejności pracownicy, którzy podjęli pracę w wolne soboty i inne dni ustawowo wolne od pracy.

4. Szczegółowe zasady korzystania z funduszu, o którym mowa w ust. 3, ustala kierownik zakładu pracy i rada pracownicza w porozumieniu ze związkiem zawodowym działającym w tym zakładzie.

§ 8. 1. Ministrowie będący organami założycielskimi przedsiębiorstw wydadzą w porozumieniu z Ministrem Administracji i Gospodarki Przestrzennej branżowe zasady motywacji i udziału zakładów pracy w zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych załóg.

2. Organy założycielskie dokonują kontroli realizacji zasad, o których mowa w ust. 1.

§ 9. Wojewodowie i prezydenci miast stopnia wojewódzkiego udzielą szerokiej pomocy zakładom pracy w realizacji budownictwa mieszkaniowego, w tym również jednorodzinnego, oraz spowodują wyznaczenie komórek organizacyjnych urzędów wojewódzkich i terenowych organów administracji państwowej stopnia podstawowego do koordynowania całości zagadnień związanych z rozwojem tego budownictwa, a także rejestrowania umów cywilnoprawnych stanowiących podstawę do zorganizowa-

nia i podjęcia działalności przez zespoły pracownicze i młodzieżowe, o których mowa w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie zasad udzielania kredytu bankowego na cele mieszkaniowe (Dz. U. z 1983 r. Nr 1, poz. 4).

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

168

UCHWAŁA Nr 112 RADY MINISTRÓW

z dnia 5 września 1983 r.

w sprawie zasad wynagradzania za udział w posiedzeniach kolegiów i komisji orzecznictwa do spraw wykroczeń.

Na podstawie art. 20 § 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. o ustroju kolegiów do spraw wykroczeń (Dz. U. z 1971 r. Nr 12, poz. 118, z 1972 r. Nr 49, poz. 312, z 1974 r. Nr 24, poz. 142, z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i z 1982 r. Nr 45, poz. 291) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Za udział w posiedzeniu kolegium do spraw wykroczeń przy terenowym organie administracji państwowej, urzędzie morskim, izbie morskiej i urzędzie górniczym, zwanym dalej „kolegium”, oraz w posiedzeniu komisji orzecznictwa do spraw wykroczeń przy wojewodzie (prezydencie miasta stopnia wojewódzkiego), przy Ministrze — Kierowniku Urzędu Gospodarki Morskiej i Prezesie Wyższego Urzędu Górniczego, zwanej dalej „komisją”, przysługuje wynagrodzenie w wysokości:

1) przewodniczącemu składu orzekającego	— 270 zł,
2) członkom składu orzekającego	— 180 zł,
3) protokolantowi	— 220 zł.

2. Osoby pozostające w stosunku pracy mogą otrzymać wynagrodzenie tylko za udział w posiedzeniu odbytym poza godzinami ich pracy zawodowej.

§ 2. 1. Członkowi kolegium i komisji wypłaca się na jego żądanie odszkodowanie przysługujące za utracony zarobek wskutek udziału w posiedzeniu, do wysokości wynagrodzenia przysługującego przewodniczącemu

składu, jeżeli wykaże, że nie pozostaje w stosunku pracy i że wynagrodzenie za udział w posiedzeniu nie równoważy utraconego zarobku.

2. Osobie, która otrzymała odszkodowanie za utracony zarobek, nie przysługuje wynagrodzenie za udział w posiedzeniu.

§ 3. Wynagrodzenie za udział w posiedzeniu i odszkodowanie za utracony zarobek są wolne od podatku od wynagrodzeń.

§ 4. Wydatki przewidziane w uchwale, dotyczące kolegiów i komisji działających przy terenowych organach administracji państwowej, pokrywa się z budżetów terenowych, a wydatki dotyczące pozostałych kolegiów i komisji, o których mowa w § 1 ust. 1 — z budżetu centralnego.

§ 5. Traci moc uchwała nr 81 Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 1978 r. w sprawie zasad wynagradzania za udział w posiedzeniach kolegiów i komisji orzecznictwa do spraw wykroczeń (Monitor Polski z 1978 r. Nr 23, poz. 79 i z 1982 r. Nr 14, poz. 100).

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 października 1983 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

169

UCHWAŁA Nr 113 RADY MINISTRÓW

z dnia 5 września 1983 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie uroczystych form rejestracji stanu cywilnego obywateli.

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 41 Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1976 r. w sprawie uroczystych form rejestracji stanu

cywilnego obywateli (Monitor Polski z 1976 r. Nr 9, poz. 46 i z 1981 r. Nr 17, poz. 148) wprowadza się następujące zmiany: